

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Kể lại nội dung bài thơ Đêm nay Bác không ngủ lớp 7 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Kể lại nội dung bài thơ Đêm nay Bác không ngủ lớp 7 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình. Dưới đây là một số bài văn Kể lại nội dung bài thơ Đêm nay Bác không ngủ lớp 7 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả.

Bài văn mẫu Kể lại nội dung bài thơ Đêm nay Bác không ngủ - số 1

Sau những ngày hành quân vất vả, đơn vị dừng chân ở một cánh rừng và ghi lại trong túp lều tranh trống trải, đơn sơ.

Hôm đây trời mưa lâm thâm, những hạt mưa dày phủ lên trên mái lều. Gió lùa qua khe cửa, rút từng hồi, hú từng cơn. Không gian lạnh tái tê, thỉnh thoảng có những làn gió thổi vào lạnh buốt như cút da cắt thịt, Đêm tối sâu thăm thẳm, đêm đã khuya, các anh chiến sĩ đều đã ngủ sau.

Bên bếp lửa, Bác vẫn thao thức chưa ngủ. Ánh lửa bập bùng, ngọn lửa hồng cháy rực sưởi ấm, xua tan đi cái lạnh giá của mùa đông. Dáng Bác ngồi trầm ngâm, vẻ mặt suy tư nghĩ ngợi. Bác mặc bộ quần áo xanh đã sờn, bạc màu theo thời gian.

Người đã già đi nhiều, đôi mắt sáng như sao đã có nhiều nếp nhăn, thâm quầng trũng sâu của những đêm thao thức không ngủ.

Bác cho thêm củi vào lửa, tiếng nổ lách tách, bếp lửa hồng rực lên. Rồi Bác đứng lên đến chỗ các anh ân cần, nhẹ nhàng đập lại chăn cho từng người. Bác nhón chân nhẹ nhàng sợ các anh thức giấc. Bác yêu thương, lo lắng cho các anh bộ đội như tình cảm của người Cha đối với các con. Chợt, một anh đội viên thức dậy, thấy Bác vẫn chưa ngủ thốt lên cả nỗi lòng anh hỏi nhỏ "Bác ơi, sao bây giờ Bác vẫn chưa ngủ, ngoài trời vẫn mưa, Bác có lạnh không?"

Giọng Bác ấm áp, hiền từ nói: "Chú cứ việc ngủ ngon, ngày mai còn đi đánh giặc, chú không phải lo đâu!".

Anh nhỏ nhỏ: "Vâng ạ, nhưng trong lòng vẫn bồn chồn".

Được ở bên Bác anh bộ đội cảm nhận tình yêu thương bao la vô bờ bến còn ấm hơn mọi ngọn lửa. Chiến dịch vốn còn dài, còn nhiều gian khổ, khó khăn, đường đi thì hiểm trở, lắm dốc, lắm ụ. Bác không ngủ lấy sức đâu mà đi? Cuộc kháng chiến còn trường kì, vì vậy Bác không thể ngủ được.

Gà đã gáy canh ba, rừng khuya sâu thăm thẳm, vắng lặng, vậy mà Bác vẫn chưa ngủ. Thức dậy sau lần thứ ba, anh đội viên hốt hoảng giật mình vì Bác vẫn chưa ngủ. Bác vẫn ngồi đó, vẻ mặt đĩnh đạc, chòm râu im phăng phắc. Anh đội viên quá lo lắng, nằng nặc mời Bác ngủ: "Mời Bác ngủ Bác ơi, trời sắp sáng rồi"

Lần này, Bác mới thổ lộ rõ tâm tình của mình: "Chú cứ việc ngủ ngon đi, Bác thức thì mặc Bác, Bác mà ngủ thì thấy không anh lòng, Bác lo cho dân, cho nước, lo cho các anh đội viên với nhiều khó khăn" "Bác lo cho đoàn dân công phải ngủ ngoài rừng không đủ chăn chiếu, trời thì mưa rét lắm sao cho khỏi ướt" Bác chỉ mong trời mau sáng để các anh đỡ lạnh. Giọng nói của Người xót xa đầy yêu thương.

Anh đội viên cảm động, thức luôn cùng Bác. Bên ngoài, trời sắp sáng, bếp lửa cũng sắp tàn. Vậy là trọn cả một đêm Bác không ngủ.

Tấm lòng của Bác bao la, rộng lớn như biển cả mệnh mông. Suốt một đời Bác vì dân vì nước, hi sinh hết thảy chỉ quên mình. Em rất yêu quý và kính trọng Bác – vị cha già kính yêu của dân tộc.

Đêm nay chỉ là một trong vô số đêm Bác không ngủ nên đối với Bác chỉ là lẽ thường tình.

Bài văn mẫu Kể lại nội dung bài thơ Đêm nay Bác không ngủ - số 2

Mùa thu năm 1950, Đảng và Chính phủ ta quyết định mở chiến dịch Cao – Bắc – Lạng (còn gọi là chiến dịch Biên giới) nhằm phá vỡ phòng tuyến bao vây căn cứ Việt Bắc của thực dân Pháp, mở đường liên lạc giữa nước ta với các nước anh em như Trung Quốc, Liên Xô,... Quân ta chuẩn bị lực lượng tương đối kĩ, có sự phối hợp chặt chẽ trên các chiến trường để giành thắng lợi.

Trước khi chiến dịch mở màn, Bác đến thăm một đơn vị bộ đội và nghỉ lại nơi chú quân. Đêm mưa, trời lạnh, chiến sĩ ngủ quây quần bên Bác. Riêng Bác không ngủ. Nồi người ngồi bên đống lửa, hai tay bó gối, đôi mắt trầm ngâm, những vết nhăn như sâu hơn trên vầng trán rộng.

Đêm đã khuya. Cảnh vật chìm trong bóng tối. Thình thoảng văng vẳng đâu đó tiếng vỗ cánh của loài chim ăn đêm. Tiếng mưa rơi tí tách trên mái lán. Đồng đội của tôi đang ngủ say sau một ngày hành quân vất vả. Tôi trở mình, quay mặt về phía đống lửa và lặng lẽ nhìn Bác – người Cha già kính yêu của quân đội và nhân dân Việt Nam. Bác khơi cho bếp lửa cháy bùng lên, hơi ấm tỏa khắp căn lều dã chiến. Rồi Bác đi đém chăn cho từng chiến sĩ. Bác coi trọng giấc ngủ của bộ đội nên nhón chân rất nhẹ nhàng, cố gắng không gây ra tiếng động. Bác ân cần săn sóc các chiến sĩ, không khác gì người mẹ hiền thương yêu lo lắng cho đàn con.

Tôi dõi theo từng cử chỉ của Bác mà lòng trào lên tình cảm yêu thương và biết ơn vô hạn. Ánh lửa bập bùng in bóng Bác lồng lộng trên vách nứa đơn sơ. Tình thương của Bác đã sưởi ấm chiến sĩ trước giờ ra trận. Tôi cảm thấy mình như được che chở trong tình thương bao la, nồng đượm ấy. Lòng tôi bồi hồi, rung rung một niềm xúc động. Tôi thì thầm hỏi nhỏ:

– Thưa Bác, sao Bác chưa ngủ ạ? Bác có lạnh lắm không?

Bác không trả lời câu hỏi của tôi mà ân cần khuyên nhủ:

– Chú cứ việc ngủ ngon, để lấy sức ngày mai đánh giặc!

Vâng lời Bác, tôi nhắm mắt vào mà lòng vẫn thấp thỏm không yên. Những chiến sĩ trẻ chúng tôi sức dài vai rộng, còn Bác vừa yếu lại vừa cao tuổi. Người không ngủ thì làm sao có đủ sức khỏe để chỉ đạo chiến dịch quyết liệt này?

Thời gian vẫn âm thầm trôi qua. Trời đang chuyển dần về sáng. Lần thứ ba thức dậy, tôi giật mình thấy Bác vẫn ngồi im như pho tượng, đôi mắt trứu nặng suy tư đăm đăm nhìn ngọn lửa hồng. Không thể đành lòng, tôi đành lên tiếng:

– Thưa Bác! Xin Bác chớp mắt một chút cho khỏe ạ!

Bác cất giọng trầm ấm bảo tôi:

– Cháu đừng bận tâm! Bác không thể yên lòng mà ngủ. Trời thì mưa lạnh thế này, đoàn dân công ngủ ngoài rừng, tránh sao cho khỏi ướt! Bác nóng ruột lắm, chỉ mong trời mau sáng!

Nghe Bác nói, tôi càng hiểu tình thương của Người sâu nặng, bao la biết chừng nào! Bác lo cho chiến sĩ, dân công cũng là lo cho chiến dịch, cho cuộc kháng chiến gian khổ mà anh dũng của toàn dân. Tình thương ấy bao trùm lên đất nước và dân tộc.

Sung sướng và tự hào biết bao, tôi được làm người chiến sĩ chiến đấu dưới ngọn cờ vinh quang của Đảng, của Bác! Bác đã khơi dậy trong tôi tinh đồng đội, tình giai cấp đẹp đẽ và cao quý. Không đành lòng ngủ yên trong chăn ấm, bên bếp lửa hồng, khi những đồng đội của mình còn phải chịu bao gian khổ, tôi thức luôn cùng Bác. Dường như hiểu được lòng tôi, những ngọn lửa hồng cũng nhảy múa reo vui và càng thêm rực sáng.

Mẫu bài văn số 3 - Kể lại nội dung bài thơ Đêm nay Bác không ngủ

Bài thơ Đêm nay Bác không ngủ ra đời từ tia chớp cảm xúc mãnh liệt của tác giả Minh Huệ trong hoàn cảnh đó. Trong niềm xúc động rung rung của đêm đông xứ Nghệ, nhà thơ đã hóa thân vào anh bộ đội kể chuyện chiến trường, để kể một câu chuyện về Bác trong những vần thơ sâu lắng, say mê, bồi hồi. Có thể nói, không chỉ ngay lúc ấy, khi những xúc cảm mãnh liệt được tuôn tràn lên trang giấy, cho đến nay, dù trong hoàn cảnh nào, bài thơ vẫn đem lại cho mỗi chúng ta niềm xúc động khi cùng tác giả sống lại kỉ niệm ấy.

Anh đội viên thức dậy

Thấy trời khuya lắm rồi

Mà sao Bác vẫn ngồi

Đêm nay Bác không ngủ

Lặng yên bên bếp lửa

Vẻ mặt Bác trầm ngâm

Ngoài trời mưa lâm thâm

Mái lều tranh xơ xác

Câu chuyện được bắt đầu như thế. Trong một đêm mưa giữa rừng, khuya và lạnh. Trên chặng đường hành quân đi chiến dịch, trong mái lều xơ xác bập bùng ánh sáng và hơi ấm ngọn lửa, anh đội viên nhìn thấy Bác không ngủ, ngồi lặng yên bên bếp lửa. Không gian với bóng đêm và ánh lửa đã tạo nên sự đan xen giữa hai mảng sáng – tối, thành cái phong nền đặc biệt, làm nổi bật hình ảnh vị lãnh tụ đáng kính.

Lần đầu thức dậy, anh đội viên thấy Bác hiện lên trong dáng ngồi lặng yên với vẻ mặt trầm ngâm nghĩ ngợi. Anh ngạc nhiên rồi mới vỡ lẽ. Trong sự tĩnh lặng của đêm rừng, Người đang trầm ngâm suy tính việc nước. Anh biết vậy, nên không muốn làm cắt đứt dòng suy tư của Bác, anh lặng lẽ đắm say ngắm nhìn người Cha già đang vun đắp lửa sưởi ấm cho các anh nằm. Lòng yêu thương kính trọng càng sâu sắc hơn nữa khi anh nhận ra: Bác không chỉ lo việc nước, Bác còn đang chăm chút cho chính cuộc sống của các anh. Và cứ mỗi giây phút thời gian trôi đi, anh lại nhận ra có thêm biết bao ưu tư vương lại và đè nặng lên dáng hình của Bác. Những câu thơ như khắc như họa những nỗi niềm ấy. Nhà thơ như đang tạc vào không gian một bức tượng mà nét khắc là bóng đêm và sắc màu là ánh lửa. Để chợt khi, dáng hình ấy lay động, anh mới bùng tỉnh, xúc động:

Rồi bác đi dèm chăn

Từng người, từng người một

Sợ cháu mình giật thót

Bác nhón chân nhẹ nhàng

Đến đây thì anh biết rằng mình không thể giả vờ ngủ lâu hơn nữa để được nhận lấy niềm thương yêu chăm chút ấy, để được vị kỉ dành riêng cho mình quyền được lặng lẽ ngắm nhìn, chiêm ngưỡng Bác. Anh phải có trách nhiệm bảo vệ sức khỏe cho Người. Phút bùng ngộ khiến trong trái tim anh, hình ảnh Bác hiện lên không chỉ thiêng liêng, kì vĩ mà còn gần gũi, thân thuộc: “Bóng Bác cao lồng lộng/ Ấm hơn ngọn lửa hồng”. Anh hiểu được tấm lòng của người Cha già dân tộc, cao cả mà bình dị, nồng ấm. Tình cảm ấy kéo gần những khoảng cách xa xôi, chan hòa những tôn ti thứ bậc, nó khiến anh dám chia sẻ với Bác xúc cảm của mình. Nhưng anh đã không thuyết phục được Bác chớp mắt. Anh bồn chồn, lo lắng, thao thức bởi biết bao tình cảm đan xen, bộn bề. Anh đã chìm đi trong giấc ngủ với biết bao trăn trở lo toan ấy để phải “hoảng hốt giật mình” khi lần thứ ba thức dậy, “Bác vẫn ngồi đỉnh ninh/ Chòm râu im phăng phắc”. Nỗi lo lắng đã bộc phát thành hành động:

Anh vội vàng nâng nặc:

– Mời Bác ngủ Bác ơi!

Trời sắp sáng mắt rồi

Bác ơi! Mời Bác ngủ!

Đâu có phải riêng đêm nay Bác không ngủ. Đã biết bao đêm, ngay cả khi bị giam hãm trong ngục tù giam khổ của Tường Giới Thạch, Bác đã trăn trở băn khoăn, Bác đã thức trắng đêm lo cho vận nước. Đã biết bao đêm Bác hóa thạch trong thế suy tư? Dáng ngồi bất động kia của Bác nói cho anh đội viên biết nhiều hơn tình yêu dành cho dân quân, bộ đội. Chất chứa trong ấy là bao nỗi lo lắng và thương cảm của Bác đối với nhân dân, đối với tiền đồ dân tộc. Khi trong lòng còn biết bao mối bận tâm như thế, liệu Người có thể ngủ ngon giấc?

Song hành với sự tăng tiến trong tâm trạng của anh đội viên qua ba lần thức giấc: Từ ngạc nhiên đến hoảng hốt, lo lắng, từ thổn thức, nằn nì đến vội vàng, nâng nặc là sự tăng tiến trong tình cảm của Bác: Càng thương càng nóng ruột/ Mong trời sáng mau mau. Ở đỉnh cao của hai dòng tâm trạng ấy, anh đội viên đã bùng ngộ ra lẽ sống của Bác. Tấm lòng yêu thương bao la của Bác đã có sức lan tỏa và lay động lớn lao đối với tâm hồn người chiến sĩ trẻ tuổi:

Anh đội viên nhìn Bác

Bác nhìn ngọn lửa hồng

Lòng vui sướng mênh mông

Anh thức luôn cùng Bác

Hai cái nhìn, hai ý nghĩ. Mỗi người đều đang theo đuổi tâm tư riêng của mình nhưng kết thúc câu chuyện là một sự đồng điệu. Trong niềm vui sướng và xúc động dâng trào, người chiến sĩ thức luôn cùng Bác để giữ mãi những phút giây bên Người:

Đêm nay Bác ngồi đó

Đêm nay Bác không ngủ

Vì một lẽ thường tình

Bác là Hồ Chí Minh

Bài văn mẫu số 4 - Kể lại nội dung bài thơ Đêm nay Bác không ngủ

Đó là câu chuyện có thật xảy ra trong một đêm của chiến dịch biên giới cuối năm 1950. Câu chuyện đó được các anh bộ đội truyền miệng nhau với niềm xúc động khôn xiết. Câu chuyện về một đêm không ngủ của Bác Hồ.

Năm ấy, Bác Hồ trực tiếp ra mặt trận chỉ huy và theo dõi cuộc chiến đấu của bộ đội và nhân dân ta. Bác cũng cùng ban chỉ huy trận đánh áp sát chiến trường để chỉ đạo các trận đánh. Tôi là một chiến sĩ trong đội bảo vệ Bác tại chiến dịch này vì vậy, tôi cùng đội mình hành quân theo Bác.

Đêm đó, Bác cháu tôi nghỉ lại trong một cái lán nhỏ vách nứa, mái lá dựng xơ xác ở giữa rừng. Sau một ngày hành quân vất vả, giấc ngủ đến với tôi thật nhanh và thật say. Sau phút trở mình, tôi chợt thấy có bóng người lặng lẽ ngồi bên bếp lửa. Nhìn kĩ lại, tôi vô cùng sửng sốt: Bác Hồ...! Lửa cháy rừng rực và Bác Hồ ngồi đó im lặng, trầm ngâm. Gương mặt Người tĩnh lặng, đôi mắt nhìn sâu vào bếp lửa, chòm râu im phăng phắc... Tôi bàng hoàng như trong một giấc mơ kì lạ, hình ảnh Bác như đang được tạc vào đêm, chân Bác đứng lên, bước thật nhẹ nhàng tới chỗ chúng tôi đang nằm. Người ra nhẹ nhàng kéo chăn lên đắp cho từng người một. Lòng xúc động khôn nguôi, tôi nghẹn ngào không nói thành lời. Chăm cho các cháu xong, Bác lại về chỗ cũ

ngồi gần bếp lửa. Ánh lửa bập bùng soi rõ bóng Bác trên vách nứa. Bóng Người cao lồng lộng như bao trùm lên các tất cả chúng tôi và đem thêm hơi ấm cho mỗi người.

Tôi khẽ cất tiếng nho nhỏ hỏi: "Thưa Bác, Bác có lạnh lắm không ạ? Trời đã khuya lắm rồi, cháu mời Bác đi ngủ một lát để mai còn hành quân tiếp?". Bác Hồ nhìn tôi mỉm cười rồi đáp lại: "Cháu cứ ngủ đi, Bác thức thì mặc Bác. Bác có ngủ cùng chẳng yên lòng được. Khi Bác nằm trong lán trại bên ngọn lửa ấm thì hàng ngàn dân công, hàng ngàn chiến sĩ đang phải ngủ giữa rừng khuya, gió lạnh, mưa rơi, chỉ có lá cây thay chiếu, manh áo mỏng thay chăn". Tôi lặng mình xúc động...! Vậy là tôi đã biết rõ vì sao Bác cứ thức mãi trong đêm. Tôi cũng không thể nào ngủ thêm được nữa vì những tình cảm yêu thương, kính trọng dành cho Bác cứ xốn xang trong trí. Tôi nhẹ trở dậy, khe khẽ đến bên Người những mong "Con bỗng lớn ở bên Người một chút". Tôi đã thức luôn cùng Bác trong đêm ấy và tôi còn hiểu thêm điều này: "Đêm nay Bác ngồi đó / Đêm nay Bác không ngủ / Vì một lẽ thường tình / Bác là Hồ Chí Minh".

Một đêm giá rét, mệt mỏi và dài lê thê Bác đã không ngủ. Vì Bác đã dành tình thương yêu và sự quan tâm của mình cho tất cả mọi người. Tôi ghen ngào nhớ đến lời thơ của Tố Hữu:

"Ôi lòng Bác vậy cứ thương ta

Thương cuộc đời chung, thương cỏ hoa

Chỉ biết quên mình cho hết thảy

Như dòng sông đỏ nặng phù sa"

Bài văn mẫu Kể lại nội dung bài thơ Đêm nay Bác không ngủ - số 5

Thuở thơ ấu cháu được nghe thơ ông Minh Huệ trong lời ru của mẹ. Lớn lên cháu được đến trường và lại được học thơ của ông. Cháu xúc động đến trào nước mắt khi học bài thơ Đêm nay Bác không ngủ. Bài thơ đã cho cháu một niềm tự hào lớn, niềm tự hào của tuổi thơ được sinh ra và lớn lên trong thời đại Hồ Chí Minh.

Bài thơ được cấu trúc dựa theo một câu chuyện kể về một anh bộ đội được ở cùng lán với Bác Hồ trong một đêm đi chiến dịch. Hai khổ thơ đầu nhà thơ đã thể hiện cả thời gian, khung cảnh và nhân vật:

Anh đội viên thức dậy

Thấy trời khuya lắm rồi

Mà sao Bác vẫn ngồi

Đêm nay Bác không ngủ

Lặng yên bên bếp lửa

Về mặt Bác trầm ngâm

Ngoài trời mưa lâm thâm

Mái lều tranh xơ xác

Khi anh đội viên thức dậy thì trời đã khuya lắm rồi, ngoài trời mưa lâm thâm. Cháu hình dung ra cái khắc nghiệt của một đêm có mưa và gió buốt của núi rừng.

Hình ảnh Bác Hồ ngồi trầm ngâm bên bếp lửa đã sưởi ấm lòng người đọc, xua đi cái lạnh lẽo, tối tăm của rừng đêm và dâng lên trong ta một tình cảm rất đỗi thiêng liêng. Bác Hồ vĩ đại! Vĩ đại ngay trong những việc làm bình thường của Bác. Bác không ngủ, Bác ngồi đó, Bác đốt ngọn lửa sưởi ấm cho bộ đội ngủ ngon giấc. Trước mắt cháu hiện lên hình ảnh một người cha hiền hậu:

Rồi Bác đi dém chăn

Từng người từng người một

Sợ cháu mình giật thột

Bác nhón chân nhẹ nhàng ...

Người đi dém chăn cho từng đứa con mình thêm hơn ấm. Sợ con mình giật thột, người cha già nhón chân đi từng bước nhẹ nhàng. Từ hành động thiết thực của Bác, anh đội viên bỗng thấy người cha lớn lao quá. Anh thấy Bác như một ông tiên hiền hậu:

Anh đội viên mơ màng

Như nằm trong giấc mộng

Bóng Bác cao lồng lộng

âm hơn ngọn lửa hồng

Nhà thơ đã sử dụng nhiều câu thơ đối thoại. Ở đây ta thấy lời nói tình cảm của anh bộ đội là tình cảm của người con đối với người cha. Thái độ, tình cảm của Bác đối với bộ đội là thái độ, tình cảm của người cha đối với đứa con ngoan. Và lần thứ ba thức dậy, anh bộ đội hốt hoảng, giật mình khi nhìn thấy Bác vẫn ngồi đĩnh ninh.

Bằng cả nỗi lòng thương yêu, kính cẩn của mình, anh đã khẩn khoản, van nài mời Bác đi ngủ. Nhưng Bác làm sao ngủ được khi

Bác thương đoàn dân công

Đêm nay ngủ ngoài rừng

Rải lá cây làm chiếu

Manh áo phủ làm chăn

Trời thì mưa lâm thâm

Làm sao cho khỏi ướt

Đọc đến đây khó ai có thể cầm được nước mắt trước tấm lòng lãnh tụ. Cả giấc ngủ của mình Bác cũng dành cho cháu con, đất nước. “Anh đội viên nhìn Bác – Bác nhìn ngọn lửa hồng”. Bác đã truyền sang cho anh một sức mạnh, tiếp sức cho anh để ngày mai người lính – người con ấy lên đường và giành lấy thắng lợi. Bài thơ đã đưa người đọc trở về với cuộc kháng chiến chống Pháp đầy thiếu thốn, gian khổ, hi sinh. Bác ra trận cũng bình dị như muôn người chiến sĩ khác. Cũng dấp cao su, cũng mũ nan, lội suối, bang rừng. Cũng chịu đựng gian khổ, hi sinh ... Ta thật sự hạnh phúc, tự hào khi cuộc đời ta có Bác, được đi theo con đường mà Đảng và Bác Hồ đã chọn:

Đêm nay Bác ngồi đó

Đêm nay Bác không ngủ

Vì một lẽ thường tình

Bác là Hồ Chí Minh

Bài thơ được kết thúc bằng một khổ thơ tuyệt đẹp và trong sáng. Đó cũng là một chân lí của hàng triệu con người khi nghĩ về lãnh tụ. Cháu tin rằng ông Minh Huệ viết bài thơ này trong một khung cảnh đặc biệt về nội tâm và hoàn cảnh. Để hoàn thành bài thơ, có lẽ là ông đã bao đêm thao thức, trăn trở. Ông đã viết bài thơ bằng cả trái tim mình, bằng cả tình thương vô bờ bến của mình đối với lãnh tụ. Bằng cả một cảm xúc thiêng liêng, ông đã viết lên những vần thơ bất hủ. Và chắc chắn ông cũng là một người lính được tôi luyện trong cách mạng. Chúng cháu xin thành kính cảm ơn ông Minh Huệ bằng bút pháp tài hoa và chân thực đã để lại cho đời, cho chúng cháu và muôn thế hệ mai sau một bức chân dung bằng thơ về Bác kính yêu.